

השאלה על מצבי-בריאותו של בגין נמחקה

מן הראיון המוקלט. ומשה דיין מודיע

שאם יתעורר מחר בבוקר מת. זה לא מדאיג אותו

האורחים הקבועים אות על השתתפותם הקבועה במסיבות אלה.

■ **איצ'ה ממבוש**, מותי-קי אמני עין-הוד, אמר אצל עמית: „ההבדל בין המסיבות הקודמות של עמית למסיבת השנה הוא בכך שפעם באנו כולנו לכאן ושאלנו איפה ה-חתיכות. היום כולנו באים ל-כאן ושואלים איפה יש רופא.“

מאוד מן הישיבה סביב ה-מדורה.

■ אצל עמית התחילה מסורת מסיבות חגיגה-עצמאות ב-1958. כאשר היה ראש אג"ם ונפצע בעת שצנח. הוא היה כולו חבוש בגבס. וכמה חב-רים באו אליו כדי לארץ לו לחברה. או הוחלט להתאסף בכל שנה. הפעם חולק לכל

רה, ישבו סביבה ושרו שירי מולדת במשך חמש שעות ב-רציפות. בפניה אחרת התגוד-דו אנשים סביב **שימעון פרס** ושוחחו על פוליטיקה, ובפינה שלישית התגודדו אנ-שים סביב הנשיא **יצחק נבון** ואשתו **אופירה**. השגריר ה-יחידי שהיה שם היה שגריר ארצות-הברית בישראל, **סמואל לואיס**, שדווקא נהנה

■ סיים דיין: „מה שמד-איג אותי זה העתיד. מה ש-מעניין אותי זה מה שמתרחש בהווה, ומלבד האשה גם ה-עבר.“

■ ביום-העצמאות נערכו מסיבות רבות בכל רחבי ה-ארץ. בתל-אביב נהגים כמה מארחים לערוך מסיבת יום-העצמאות בכל שנה לאותם

■ ראש הממשלה, **מנחם בגין**, החליט לחגוג את ליל יום-העצמאות באופן ספונטני. בשעה עשר וחצי בלילה פנה אל שומר-יראשו ואמר להם: „בחורים, בואו ונצא לחגוג!“ החבורה יצאה קודם-כל לכותל המערבי ושם, אחרי תפילה קצרה, שאל בגין את שומרי-איפה חוגגים עכשיו אנשי-העיר. אמרו לו כי רוקדים בגן-העצמאות. הם הלכו לשם ואחר-כך לכיכר-ציון. רק אחרי צאת חור בגין לביתו.

■ למחרת היום חיכה לבגין יום-עבודה עמוס. הוא התחיל אותו בבית הנשיא, שם חולקו אותות לחיילים מצטיי-נים. אחרי-כן התראיין לתוכ-נית ברשת האמריקאית א-י-בי-טי, בוקר טוב אמריקה, וה-מנחה, **דויד הרטמן**, ראיין אותו במשך 11 דקות. משם עבר בגין לחידון התנ"ך ב-תיאטרון ירושלים. אחרי-כן טס לארץ-אל בגדה המערבית, שם נערכה עצרת גדולה בהשתת-פות אמנים רבים. משם חזר לתיאטרון ירושלים, לטקס חלוקת פרסי ישראל.

■ אנשי קול ישראל, **רזי ברקאי**, ו**אריה גולן**, ראיין-נו את בגין בראיון המסורתי ליום-העצמאות. לפני תחילת הראיון שאל אותם בגין כמה זמן לדעתם, יש לו עוד לכהן כראש-הממשלה, והשיבו לו: „זה תלוי במצבי-בריאותו של כבודו.“ בגין מיהר לתקן את טעותם: „לא. אני התכוונתי כמה זמן יארך הראיון איתכם.“

■ תקרית זו היתה עילה לגולן לשאול את בגין כיצד משפיעות התרופות, שהוא לר-קח, על תפקודו, ובגין נתן לשניים הרצאה מפורטת על מצבי-בריאותו. אחרי הראיון פנה בגין למנכ"ל רשות-השי-דור, **יוסף (טומי) לפיד**, וביקש ממנו לדאוג לכך שה-שאלה והתשובה יוצאו מן ה-ראיון. ואכן, מנהל הרדיו, **גידעון לבי-ארי**, נתן הוראה להוציא קטע זה מן הראיון המוקלט.

■ בראיון פומבי ראשון בערב-ראיונות סיפר ח"כ **משה דיין לאיתן דנציג** כי על אף היותו עסוק ביותר יש לו חברים. כדוגמה הביא את שימעון פרס. „אני נזהר שלא לפגוע בו באופן אישי, על אף מילחמה רעיונית שיש בינינו.“

■ על הארכיאולוגיה שלו טען: „יש לי אוסף מן הטור-בים בעולם, ואין אצלי אף חפץ אחד הנמצא אצלי באופן בלתי-חוקי, או שאיננו ידוע למחלקת-העתיקות. אילו היה כזה כבר היו באים ולוקחים אותו.“

■ על השאלה אם יש לו מישאלה אישית: „שום דבר. אפילו בריאות יותר טובה לא הייתי מבקש. מבחינה חומרית אינני רוטשילד, אבל בשביל ארוחת-הבוקר ל**רחל** ולי זה מספיק. רק המיסים שמשלמים, זה נורא. בית בצהלה — זה היה שיכון של אנשי צבא-הקבע, והיום זה נקרא וילה... הייתי קרוב למוות כמה פע-מים. בצבא. בחפירות וגם אם מחר בבוקר אתעורר מת, זה לא מדאיג אותי. גם אתה תמות.“

אילנית הזמרת בידרה את האורחים בקבלת-הפנים לאנשי הסגל הדיפלומטי אצל נשיא-המדינה, **יצחק נבון** שהתקיימה ביום העצמאות. היא שרה בגן שם מיטכן הנשיא, ומזי-האוויר היה קריר ביותר. אילנית לבשה שימלה קיצית קלילה, והיה לה קר מאוד. באמצע ההופעה הביאה לה רעיית הנשיא, **אופירה נבון**, צעיף-צמר בצבע אדום (למעלה). עם תום ההופעה ביקש ממנה הנשיא לתת מחרוזות שירים בשפה הפורטוגלית, ואילנית נענתה לבקשת הנשיא.

נעמה נבון בת ה-7 ישבה ליד אמה, **אופירה**, בעת ההופעה של אילנית, והצטרפה אל הזמרת כאשר זו שרה שירים מוכרים לה. אך כאשר ניגשה צלמת כדי לצלמה, הסתירה נעמה את פניה בביישנות בחיק אמה. **אופירה** לא לבשה פיאה, כהרגלה, אלא הופיעה בשערה הטבעי שצמח בינתיים, ובגאוה רבה סיפרה על כך לכמה מן האורחים. היא גם התנצלה

המוזמנים. אחת מן המסיבות המסורתיות האלה היתה בבני-תם של הפירסומאי **חיים** ו-אשתו **זמירה פלד** בהרצ-ליה-פיתוח. בשעת צהריים התאספו בגן ביתם כל ידידי-הם, הנהוגים לעשות כך מדי שנה. הפעם ביקשו זמירה ו-חיים מאורחים לבוא בכגוני תש"ח, אך איש מן המוזמנים לא טרח לעשות זאת. **יעל זאבי**, אשתו של האלוף **רהבעם (גנדי) זאבי**, באה בחליפת-קוקטייל שחורה. אחי המארח, ראש עיריית רמת-גן, **הד"ר ישראל פלד**, בא בחליפה ובעניבה, וגם יתר האורחים לא לבשו בגדים ב-סיגנון התקופה ההיא. בחצר הכינו פלפל, כאשר גנדי ו-**יצחק קול**, מנכ"ל אולפני הרצליה, עוזרים בהכנה. מצב-הרוח בכל מסיבות יום-העצ-מאות השנה לא היה עליו ביותר. תר. השיחות נסובו סביב ה-מצב בלבנון, ובעיקר סביב הבחירות הקרבות והולכות.

■ מסיבה מסורתית אחרת נערכה אצל **מאיר עמית**, מי שהיה אלוף, סגן הרמטכ"ל וראש-המוסד. בביתו ברמת-גן התאספו ארבע מאות אור-חים. בפניה אחת הדליקו מדור